

mum, er indtraadt. De have da ikke i et godt Aar haft Mulighed for at opsamle den Reservefond, de ellers vilde have og skulde have opsamlet. En Arbejdsløshedskasse, der træder i Virksomhed i en Arbejdsløshedsperiode, er stillet som en nyoprettet Livsforsikringsanstalt, der træder ud i Livet samtidig med, at en Epidemihænger blandt dens Medlemmer. I begge Fald er der ikke opsamlet den Reservefond af de opsparede Præmier, der er en Betingelse for, at de kunne løse deres Opgaver.

Mindretallet mener derfor ikke blot ikke at bryde Lovens Ramme, men ogsaa at handle i Lovens Aand, ved at give et Statstilskud og derved at skabe den Reservefond, der vilde være bleven opsamlet, hvis Loven havde virket et Par Aar, før Krisen indtraadte. Dette Statstilskud bør — ligesom Statstilskuddet er det efter Loven — være afhængigt af, at der fra Medlemmerne (eller i disses Sted af De samvirkende Fagforbund) tilskydes en saa stor Sum, at Forholdet mellem det ekstraordinære Bidrag og det ekstraordinære Tilskud er det samme, som er Tilfældet ved det ordinære Statstilskud. Vedtages Mindretallets Ændring, vil der være tilvejebragt en Reservefond af $\frac{3}{4}$ Mill. Kr., hvoraf Staten bidrager $\frac{1}{3}$, Medlemmerne $\frac{1}{2}$ og Kommunerne $\frac{1}{6}$.

Den anden Vej er at skabe mere Arbejde. Mindretallet tør ikke anerkende Retten til Arbejde som et uafviseligt Princip, men kan ikke se bort fra, at det er Samfundets Pligt indenfor de mulige, forsvarlige Grænser at skaffe Arbejde. I Løbet af 7—8 Aar udgiver Staten ca. 100 Mill. Kr. til ekstraordinære offentlige Arbejder. Mindretallet anser det for rigtigt at fordele disse Arbejder saaledes, at den væsentlige Del falder paa de daarlige Aar, hvor det private Initiativ *ikke* efterspørger Arbejdskraft, medens det offentlige til Gengæld i de Aar, hvor de private Arbejdsgivere efterspørge megen Arbejdskraft, bør holde igen. Naar Mindretallet foreslaar 10 Mill. ekstraordinært anvendte i 1909—10, ligger heri en lovmæssig Fastslaen af Principet, at de Beløb, det offentlige vil an-

vende til ekstraordinære Arbejder, fordeles ikke med en lige Sum pr. Aar, men med en større Sum i de daarlige, en ringere Sum i de gode Aar. Mindretallet drager den Konsekvens af sit Standpunkt, at man i de gode Aar bør *udsætte* det offentlige Arbejde. At lade det offentlige og de private Arbejdsgivere paa samme Tid efterspørge Arbejdskraft, medfører blot den stærke Tiltrækning af Arbejdskraft fra Landet til Byerhvervene, der er uheldig, og som blot forøger den industrielle Reservearmé. Under disse Forhold indstiller Mindretallet et ekstraordinært af Fagforeningens Tilskud (stort 375,000 Kr.) betinget Bidrag fra Statskassen af 250,000 Kr., samt at bevilge 10 Mill. Kr. ekstraordinært til Forcering af paabegyndte eller planlagte offentlige Arbejder, mod at det tilsvarende Beløb stryges i de følgende Finansaar.

Med Hensyn til Hjælpekasserne skal Mindretallet ikke modsætte sig et beskedent Bidrag af Statskassen, idet dog Mindretallet maa hævde, at Hjælpekasserne løse Opgaver, der efter vor Lovgivnings Princip ere rent kommunale.

Der stilles herefter følgende

Ændringsforslag:

Af Udvalget:

1) I Lovforslagets Titel ændres „Understøttelse“ til: „Foranstaltninger“.

Af et Flertal (Brorsen, Carl Hansen [Præstø A. 5. V.], Rasmus Hansen, N. C. Jensen, Jensen-Knudstrup, Thomas Larsen, Moestrup, Ludvig Reventlow og Sandbæk):

2) Forslaget affattes saaledes:

„§ 1.

Kommunalbestyrelserne skulle være berettigede til uden højere Myndigheds